

ÚRSKURÐARNEFND Í VÁTRYGGINGAMÁLUM

Fjármálaeftirlitið · Suðurlandsbraut 32 · 108 Reykjavík · Sími: 525 2700 · Fax: 525 2727

Mál nr. 321/2000

M
og
Vátryggingafélagið X / A og B

Árekstur á Eyrarvegi á Selfossi við gatnamót Lágheiðar þann 21.11.2000.

Gögn.

1. Málskot móttakið 20.12.2000.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Lögregluskýrsla ásamt vettvangsupprætti.
4. Bréf ökumanns A, dags. 28.11. og 14.12.2000, ásamt athugasemdum á vettvangsupprætti.
5. Bréf ökumanns B, dags. 3.12.2000 og 7.1.2001.
6. Skýrsla vitnis, dags. 28.11.2000.

Málsatvik.

Vörubifreiðinni A sem dró festivagn var ekið suður Eyrarveg. Á eftir A var ekið bifreiðinni B. Á móts við Lágheiði var A sveigt til vinstri og síðan beygt til hægri inn á vinnusvæði vestan Eyrarvegar, þar sem unnið var að gatnagerð og jarðvegsvinnu vegna byggingaframkvæmda. Í sömu andrá var B ekið hægra megin fram úr A. Rakst þá hægra framhorn A í vinstri hlið B þannig að B færðist til hægri að mestu leyti út fyrir akbrautina. Bjart var af degi, sólskin og þurrt færi, þegar áreksturinn varð. Engin merki voru á árekstrarstað vegna framkvæmdanna vestan götunnar.

Ökumaður A kvaðst hafa ætlað inn á vinnusvæðið. Til að komast þangað hafi hann farið yfir á vinstri helming Eyrarvegar og síðan beygt til hægri og ætlað þar áfram eftir akbraut sem verið var að laga. Hann hafi ekið mjög rólega og ekki orðið var við B fyrr en árekstur varð. Hann kvaðst ekki geta fullyrt að hann hafi gefið stefnumerki til hægri, en taldi að svo hafi verið.

Ökumaður B kvaðst hafa ekið mjög rólega á eftir tveimur vörubifreiðum að hann taldi. Þeirri fremri hafi verið beygt til vinstri austur Lágheiði, en þeirri aftari að vinstri brún akbrautarinnar og taldi ökumaður B að henni yrði einnig ekið inn á Lágheiði. Ekki minntist hann þess að hafa séð stefnumerki á aftari bifreiðinni. Hann hafi því ekið hægra megin fram úr B og verið kominn langt fram með bifreiðinni, þegar henni var beygt til hægri. Hann hafi hemlað en ekki tekist að koma í veg árekstur.

Í síðari skýrslu kvað ökumaður A að engri vörubifreið hafi verið ekið á undan sér eins og ökumaður B hafi haldið fram. Áleit ökumaður A að ökumaður B hafi hugsanlega talið sjálfa A vera eina bifreið og festivagninn, sem A dró, aðra bifreið.

Eitt vitni kvað ökumann A hafa gefið stefnumerki til hægri, þegar hann ætlaði að beygja inn á vinnusvæðið. Þá hafi engin bifreið verið á undan A.

Álit.

Ökumaður A sveigði bifreið sinni yfir á vinstri hluta Eyrarveggar til móts við gatnamót Lágheiðar áður en hann beygði til hægri inn á vinnusvæðið vestan Eyrarveggar. Þótt aksturslag sem þetta hafi verið óhjákvæmilegt til að koma svo stórri bifreið sem A var með festivagninum inn á vinnusvæðið þá var það ekki í samræmi við fyrirmæli 3. mgr. 15. gr., sbr. 1. mgr. 16. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 um að aka skuli sem næst hægri brún akbrautar og beygjan tekin eins kröpp og unnt er. Samkvæmt 2. mgr. 15. gr., sbr. 1. mgr. 16. gr. ufl. hvíldi ennfremur sú skylda á ökumanni A að ganga úr skugga um að unnt hafi verið að taka beygjuna án hættu eða óþæginda fyrir aðra, sem fara í sömu átt, og gefa umferð á eftir sér sérstaklega gaum. Þessi skylda var enn ríkari en ella í ljósi þeirra aðstæðna sem sköpuðust á götunni, er hann tók beygjuna. Ökumaður A vissi á hinn bóginn ekki af ferðum B fyrr en árekstur varð. Þá var akstur A yfir á vinstri akrein Eyrarveggar til þess fallinn að gefa ökumanni B tilefni til að ætla að A yrði beygt til vinstri austur Lágheiði. Eins og hér stóð á var því afar brýnt að gefa stefnumerki um fyrirhugaða beygju til hægri tímanlega og á greinilegan og ótvíræðan hátt, sbr. 2. og 4. mgr. 31. gr. ufl. Af fyrirbyggjandi gögnum verður ekki talið nægilega sannað að ökumaður A hafi gefið stefnumerki með greinilegum hætti og í tæka tíð þannig að ökumaður B hafi átt möguleika til að haga akstri sínum með tilliti til þess að A yrði beygt til hægri. Að þessu virtu verður að telja að ökumaður A hafi orðið á slík mistök, er hann undirbjó fyrirhugaða beygju til hægri, að hjá því verði ekki komist að leggja á hann sök á árekstrinum. A var beygt til vinstri og eins og áður getur var akstur A til þess fallinn að gefa ökumanni B tilefni til að ætla að A yrði beygt til vinstri. Við þessar aðstæður mátti ökumaður B gera ráð fyrir að honum væri heimilt að aka hægra megin fram úr A, sbr. 1. mgr. 21. gr. ufl. Samkvæmt þessu eru ekki talin næg efni til að leggja sök á ökumann B vegna áreksturs þessa.

Niðurstaða.

Leggja ber alla sök á ökumann A.

Reykjavík, 31. janúar 2001.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.